

Ale dovolací soud právem poukázal k tomu, co měl o služební činnosti zjištěno, a což opakovati není již potřebí v tomto rozhodnutí. Tato takto zjištěná činnost utvrzuje i dovolací soud v poznání, že, byť i žalobce byl konal některé práce čistě mechanické, přece jenom jeho celková činnost byla službou dozorčí a do jisté míry vůdčí, že vyžadovala znalosti soustav různých strojů tkalcovských a různých vazeb, že tedy šlo u něho o převážně vyšší služby nekupecké, takže na jeho služební poměr bylo právem použito předpisů zákona o obchodních pomocnících. Ale také předpisu vládního nařízení ze dne 28. února 1919 čís. 108 sb. z. a n. bylo odvolacím soudem právem užito. Nelze schváliti právní názor dovolatelky, že § 2 nařízení předpokládá nepřetržitý desítiletý poměr služební u jednoho a téhož zaměstnavatele, neboť takovým nazíráním vzat by byl tomuto nařízení všečen jeho sociální účel, poněvadž by tento, duchu zákona se přičící výklad, umožňoval obcházení sociálního účelu, jehož jest vládní nařízení účinným nositelem. Odvolací soud správně uznal, že , byl-li žalobce v téže továrně, jejíž vlastníci později se stala dovolatelka, nepřetržitě zaměstnán 10 roků, že tím již se stal účastným výhody § 2 II. cit. vládního nařízení.

Čís. 4080.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Pokud jest zaměstnanec okresní nemocenské pokladny obchodním pomocníkem.

(Rozh. ze dne 30. července 1924, Rv II 496/24).

Žalobce byl ve službách žalované okresní nemocenské pokladny, jež ho dne 1. září 1923 bez výpovědi propustila. Žaloba o služební požitky za měsíce září a prosinec 1923, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ě ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce uplatňuje toliko dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s. Dovolání jeho jest neoprávněno, neboť nižší soudy posoudily věc správně po stránce právní. Odůvodnění jejich rozsudků vyhovuje věci i zákonu; vývody spisu dovolacího nejsou způsobilé, by toto odůvodnění vyvrátily. Podle skutkových zjištění nižších soudů byl žalobce přijat do služeb žalované pokladny jako výpomocný kontrolor s denním platem, smluvní poměr mohl býti každou stranou kdykoli bez výpovědi hned zrušen, žalobce měl samostatně dozor nad nemocnými osobami, podléhajícími pojištění u žalované pokladny, vyšetřoval skutkové okolnosti týkající se jejich služebních poměrů, úrazy a podobné, zjišťoval, zdali dělníci, kteří se hlásili jako nemocní a žádali podporu, leželi nebo pracovali, pořizoval záznamy a podával denně zprávy o své činnosti. To nebyly vyšší služby nekupecké podle Šu 2 zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910 čís. ř. z., neboť byly to služby jed-

noduché, jež může vykonávati kdokoli beze zvláštního vzdělání a beze zvláštní způsobilosti. Okolnost, že žalobce byl za svou činnost zodpověden žalované pokladně po stránce finanční, že totiž ručil ji za škodu, kterou by jí byl způsobil zaviněně nesprávným plněním povinností služebních, nemění na tom ničeho; zodpovědnost takovou má podle §u 1295 obč. zák. každý zřízenec vůči svému zaměstnavateli. Že by byl měl žalobce nějaké nadřízené postavení nad osobami, jeho doзору podléhajícími, nelze ze skutkových zjištění vyvozovati; pouhým dozorem nenabyl nadřízeného postavení na nimi, neboť nebyl to dozor nad zřízením žalované pokladny. Předpisů zákona o obchodních pomocnících tedy nelze zde užiti. Žalobce tvrdí v dovolacím spisu, že v §u 2 tohoto zákona uvedeni jsou zaměstnanci nemocenských pokladen výslovně mezi osobami, na něž působnost zákona tohoto se vztahuje, ale to není správné v tomto všeobecném znění, nýbrž jen s omezením, vysloveným v úvodu §u 2, totiž jen, pokud jde o zaměstnance, kteří jsou určeni výhradně ke konání služeb kupeckých, nebo vyšších neobchodních (nekupeckých). Poněvadž žalobce přijat byl do služeb žalované pokladny na denní plat a umluveno bylo, že může býti kdykoli bez výpovědi hned propuštěn, není jeho propuštění, nastalé dne 1. září 1923, v rozporu ani s občanským zákonem a žalobce nemá nároku na mzdu za další dobu podle §u 1162 b) obč. zák., neboť podle §u 1159 obč. zák. lze dáti výpověď kdykoli pro následující den, jestliže při služebním poměru, jehož předmětem nejsou služby vyššího druhu, úplata vyměřena jest podle dní. Že žalobce byl u žalované pokladny zaměstnán skoro 3 roky, jest vzhledem na toto ustanovení §u 1159 obč. zák., nedůležité; předpisu tohoto §u 1159 o výpovědi týdně, dané prvního pracovního dne v týdnu pro konec týdne tohoto, nelze užiti, poněvadž není ani zjištěno ani tvrzeno, že, jak tento předpis předpokládá, služební poměr žalobcův k žalované pokladně byl hlavním působištěm výdělečné činnosti jeho. Ustanovení §u 1159 a) obč. zák. rovněž nelze užiti, poněvadž není zde podmínek, v něm uvedených.

Čís. 4081.

Kolísaly-li ceny věcí, jež byl žalovaný povinen vrátiti, ale svou vinou vrátiti nemůže, v době, kdy bylo žádáno za jich vrácení až do rozsudku první stolice o žalobě na náhradu škody, jest přičknouti náhradu dle vyšší ceny v době, kdy bylo žádáno jich vrácení.

(Rozh. ze dne 31. července 1924 Rv I 649/24.)

Odchází do válečné služby vojenské, půjčil žalobce žalované k užívání řadu věcí. V roce 1919 žádal žalobce na žalované vrácení půjčených věcí, žalovaná však věci před tím prodala. Žalobě o náhradu škody vyhověl procesní soud první stolice rozsudkem ze dne 20. prosince 1923, vzav za základ výpočtu výše škody cenu věcí v době, kdy žalobce žádal jich vrácení. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného potud, že vzal za základ cenu v době rozsudku soudu první stolice. Nejvyšší soud k žalobcovu dovolání obnovil rozsudek prvního soudu.